

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/237/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2113205891
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 01. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Dušan Čimo
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2113205891.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v právnej veci žalobcu: F. S., nar. X. Q. XXXX, bytom K. W. B. XXX, zastúpeného splnomocnenkyňou: Adriana Sojková - ADVOKAT DCA s.r.o., Dubnica nad Váhom, Námestie Matice slovenskej 4262/23, proti žalovanému: Mgr. Richard Karkó, advokát, Žilina, Sad na Studničkách 1029/32, o 7.050,73 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Trnava z 21. marca 2014 č. k. 10C/43/2013-68 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa zamietol návrh žalobcu z 13. februára 2014 na prerušenie konania. Tým žalobca žiadal o prerušenie konania do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Považská Bystrica pod sp. zn. 10C/5/2013, v ktorom sa žalobca domáha zaplatenia sumy 7.050,73 eur s príslušenstvom od Ing. W. A. na tom skutkovom základe, že žalobcov právny predchodca poukázal sumu 7.050,73 eur zo žalobcovho účtu na účet žalovaného z prejednávanej veci ako právneho zástupcu Ing. W. A. a tým si splnil povinnosť uloženú mu rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5Co/352/2009 zo 14. decembra 2010. Takýto rozsudok však bol uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/107/2011 z 30. mája 2012 zrušený a preto právny titul, na základe ktorého bola suma 7.050,73 eur zaplatená, odpadol. Toto svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 109 ods. 1 a 2 O. s. p. (Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení) a vecne nedostatkom povinnosti prerušiť konanie v prejednávanej veci za situácie, keď vo veci je možné rozhodnúť aj bez jeho prerušenia a bez čakania na právoplatné rozhodnutie Okresného súdu Považská Bystrica v jeho veci sp. zn. 10C/5/2013. Ďalej dôvodil, že konanie na Okresnom súde Považská Bystrica je vedené proti inému žalovanému než konanie vedené pred ním (súdom prvého stupňa), z čoho vyplýva, že je tu iný právny vzťah medzi žalobcom a žalovanými v uvedených súdnych konaniach. Preto bol toho názoru, že v konaní na Okresnom súde Považská Bystrica sp. zn. 10C/5/2013 nie je riešená otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu v tomto konaní a o nároku žalobcu voči Mgr. T. K. možno rozhodnúť aj bez rozhodnutia Okresného súdu Považská Bystrica.

Proti tomuto uzneseniu podal včas odvolanie len žalobca s návrhom na jeho zmenu (uznesenia) vyhovením návrhu na prerušenie konania. Namietal, že predmetom oboch konaní je zaplatenie sumy 7050,73 eur s príslušenstvom, v oboch konaniach ide o uplatnenie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia a v oboch konaniach sa žiada vrátenie totožného plnenia, ktoré žalobca zaslal na účet Mgr. T. K. (ako právneho zástupcu Ing. W. A.). Je presvedčený o správnosti svojej právnej argumentácie pred Okresným súdom Považská Bystrica, že pasívne vecne legitimovanou osobou na vydanie bezdôvodného obohatenia je práve Ing. W. A. a žalobu v prejednávanej veci podal iba z dôvodu svojej právnej istoty (aby mu pre prípad akéhokoľvek neúspechu v konaní vedenom proti Ing. W. A. bol zachovaný nárok na vymáhanie nepremiľčanej pohľadávky voči tomu, komu boli peňažné prostriedky pripísané na účet). Otázka pasívnej vecnej legitímácie riešená Okresným súdom Považská Bystrica, je potom práve tou otázkou, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu v prejednávanej veci.

Žalovaný odvolací návrh nepodal.

Odvolací súd prejednal podľa § 212 ods. 1 O. s. p. v medziach odvolania celú vec (zamietnutia návrhu na prerušenie konania, kde inak šlo konanie len prerušiť alebo neprerušiť, teda nič medzitým) a to podľa § 214 ods. 2 O. s. p. bez pojednávania (pretože nešlo o vec samu a ani o žiaden zákonom ustanovený prípad potreby prejednávania vecí na pojednávaní) a dospel k záveru, že napadnuté uznesenie je vecne správne.

Podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p. pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

Odvolací súd sa stotožňuje najmä s tým názorom súdu prvého stupňa, podľa ktorého ustanovenie § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p. podpierajúce procesný návrh žalobcu upravuje len jeden z fakultatívnych prípadov prerušenia konania (teda len prípad možnosti a nie aj povinnosti súdu konanie prerušiť, čo platí inak bez ohľadu na nedostatok viazanosti súdu aj odôvodnením návrhov účastníkov po právnej stránke). Práve preto pri úvahách o využití takejto možnosti alebo prípadných alternatív k nej treba veľmi starostlivo zvažovať, či otázka majúca sa vyriešiť v inom konaní (v konaní s tvrdeným významom aj pre konanie majúce sa prípadne prerušiť) je skutočne takou otázkou, na ktorej vyriešenie v inom konaní je dôvod čakať.

V prejednávanej veci potom ani podľa názoru odvolacieho súdu neexistoval žiaden zásadný vecný dôvod na vyčkávanie s konaním a tiež rozhodovaním až do skončenia konania vedeného na Okresnom súde Považská Bystrica pod sp. zn. 10C/5/2013. Z ničoho totiž nemožno vyvodiť, žeby súd prvého stupňa v prejednávanej veci považoval za potrebné vyriešenie akejkoľvek dosiaľ spornej otázky, ktorú by nemal byť oprávnený vyriešiť si sám a aj za predpokladu, žeby Okresný súd Považská Bystrica prijal v ním vedenom konaní určité rozhodnutie, súd v prejednávanej veci by jeho úvahami a ani právnym posúdením veci zo strany takéhoto súdu zásadne nebol zistený. Námietky žalobcu voči zamietnutiu jeho návrhu na prerušenie konania tak nemohli obstáť (zvlášť, ak žalobca medzičasom vzal žalobu v prejednávanej veci späť) a odvolací súd preto napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 2 O. s. p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania potom (rovnako ako pred ním súd prvého stupňa o trovách konania prvostupňového) nerozhodoval, nakoľko tu šlo len o čiastkové (tzv. procesné) rozhodnutie v konaní majúcom pokračovať, v ktorom vypořádanie sa s otázkou náhrady trov konania patrí až konečnému rozhodnutiu.

K prijatiu tohto uznesenia došlo pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Toto uznesenie nemožno napadnúť odvolaním.